

Sygn. akt XI W 1012/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Karolina Szczęsna, Karolina Kowalczyk

W obecności oskarżyciela publicznego Komendy Rejonowej Policji W. (...), w jego imieniu – K. Ś., A. S., A. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 września 2016 roku, 21 listopada 2016 roku oraz 22 grudnia 2016 roku w W.

sprawy **M. P.**

syna Z. i H. z domu R.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 12 marca 2015 r. około godz. 14:49 w W. na skrzyżowaniu ulic (...)/ (...), przechodząc przez przejście dla pieszych, gdy sygnalizator S – 5 nadawał sygnał czerwony, nie zachował szczególnej ostrożności, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, doprowadzając do zderzenia się z tramwajem linii nr (...), kierowanego przez M. J., na szkodę kierującego tramwajem oraz firmy (...), z siedzibą w W. ul. (...);

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w związku z § 98 ust. 2 pkt rozporządzenia z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych;

orzeka:

I. obwinionego **M. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że ustala, że obwiniony w czasie popełnienia wykroczenia miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, co stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw i za to na podstawie art. 17 § 2 kw odstępuje od wymierzenia kary;

II. na podstawie art. 618 § 1 punkt 11 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. D. kwotę 504 (pięćset cztery) złote plus podatek od towarów i usług VAT, tytułem zwrotu kosztów pełnionej z urzędu obrony obwinionego M. P.;

III. **na podstawie art. 624 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 119 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia zwalnia obwinionego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i określa, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.**

Sygn. akt: XI W 1012/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2015 r. ok. godziny 14:49 w W. M. J. prowadził tramwaj linii (...) o numerze bocznym (...) ulicą (...) w kierunku Mostu P.. Gdy na sygnalizatorze dla kierunku ruchu tramwaju, wyświetlił się sygnał zezwalający na jazdę na wprost i minięcie Ronda (...), M. J. ruszył z przystanku (...), na którym się wówczas znajdował. Motorniczy użył również sygnału dźwiękowego. W tym samym momencie z naprzeciwka jechały dwa tramwaje. W chwili, gdy tramwaj kierowany przez M. J. opuszczał Rondo (...), na przejście dla pieszych na ul. (...) od strony ul. (...), z lewej na prawą stronę, pomiędzy dwa jadące z naprzeciwka (w kierunku (...)) tramwaje wbiegł M. P.. M. P. przebiegł pomiędzy jadącymi z naprzeciwka w stosunku do tramwaju linii (...), tramwajami i wylaniając się spomiędzy nich, wbiegł wprost przed kierowany przez M. J. pojazd. Wówczas doszło do kontaktu, potrącenia pieszego w jego prawą stronę przez tramwaj. Pieszy wskutek wypadku stracił przytomność i został odwieziony do szpitala na ul. (...).

Tramwaj przed zdarzeniem poruszał się z prędkością ok. 30 km/h. Dla pieszego M. P., w chwili jego wbiegnięcia na przejście, sygnalizator S-5 wskazywał światło czerwone.

M. J. w trakcie zaistniałego zdarzenia był trzeźwy.

W chwili zdarzenia panowały dobre warunki atmosferyczne, była dobra widoczność. Ograniczenie prędkości w miejscu przedmiotowego zdarzenia określone było przepisami ruchu drogowego i wynosiło 50 km/h. Sygnalizacja świetlna była sprawna, miejsce zdarzenia było prawidłowo było oznakowane.

W chwili zdarzenia zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem była u M. P. ograniczona w stopniu znacznym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia obwinionego (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 21 listopada 2016 roku, k. 151-151v), zeznania świadka J. Ł. (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 21 listopada 2016, k. 151v), zeznania świadka M. J. (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 22 grudnia 2016 roku, k. 158-159) notatkę urzędową (k. 3-4), protokół oględzin miejsca wypadku (k. 5-6), szkic miejsca wypadku (k. 7), protokół badania alkosensorem (k. 8), protokół oględzin tramwaju (k. 10), notatkę urzędową (k. 18), plan organizacji ruchu (k. 26-30), materiał poglądowy (k. 33-34), karta leczenia szpitalnego (k. 38-39), opinię sądowo-psychiatryczną (k. 70-71), dokumentację medyczną (k. 80, 87, 91), opinie sądowo-psychiatryczne uzupełniające (k. 96-97, 139-40), nagranie zawarte na płycie na k. 10 akt prokuratorskich (k. 165).

Obwiniony w trakcie postępowania sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie potrafił wyjaśnić, dlaczego przechodził na czerwonym świetle. Wskazał także, że w jego ocenie gdyby sygnalizacja świetlna na przejściu była dodatkowo zabezpieczona dźwiękowo, to możliwe, że dźwięk zatrzymałby go przed wtargnięciem na przejście dla pieszych. Obwiniony wskazał ponadto, iż w trakcie przechodzenia przez przejście dla pieszych prawdopodobnie znajdował się w psychozie, przez co doszło do wypadku. Wskazał także, iż ma problemy z chodzeniem w związku z czym nie mógł przebiegać przez przejście.

Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w tej części, w jakiej znajdują one potwierdzenie w ujawnionym w sprawie materiale dowodowym. Nie ulega wątpliwości, iż w dniu 12 marca 2015 r. około godziny 14:49, obwiniony przechodził przez przejście dla pieszych na skrzyżowaniu ulic (...)/ (...), nie ulega również wątpliwości, że w momencie przechodzenia przez w/w przejście dla pieszych miał znacznie ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka M. J., opiniach biegłej lekarza psychiatry, w notatce urzędowej oraz w nagraniu z monitoringu w tramwaju.

Za niewiarygodne, natomiast Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego odnośnie tego, iż z uwagi na problemy z chodzeniem nie mógłby przebiegać przez przejście dla pieszych. W tym zakresie wyjaśnienia te są sprzeczne z pozostałym

zgrupowanym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z obiektywnym dowodem w postaci nagrania monitoringu z tramwaju, które zarejestrowało przebieg zdarzenia.

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka M. J. w całości. Zdaniem Sądu jego zeznania jako świadka naocznego, zasługują na wiarę w całości. Świadek przedstawił przebieg zdarzenia w sposób logiczny, spójny i zgodnie z doświadczeniem życiowym. Zeznania świadka znajdują swoje odzwierciedlenie w pozostałym ujawnionym materiale dowodowym, szczególnie w notatce urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza Policji oraz w nagraniu z tramwaju przedstawiającym przebieg zaistniałego zdarzenia. Sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania szczegółowych, logicznych zeznań świadka.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadka J. Ł.. Świadek jest funkcjonariuszem Policji, który przeprowadził interwencję w sprawie niniejszej na miejscu zdarzenia. Z uwagi na upływ czasu od zdarzenia, została mu odczytana notatka, którą sporządził w związku z przeprowadzoną interwencją. Świadek potwierdził okoliczność własnoręcznego sporządzenia notatki i wskazał, że przebieg zdarzenia w niej zawarty, ustalił na podstawie relacji motorniczego M. J., informacji otrzymanych od przedstawiciela Nadzoru (...) oraz monitoringu znajdującego się w tramwaju. Świadek jest osobą obcą dla obwinionego, całkowicie bezstronną i nie zainteresowaną wynikiem sprawy.

Sąd uznał również za wiarygodne nagranie umieszczone na płycie CD (k. 165). Nagranie zostało zrealizowane w tramwaju, który potrącił obwinionego. Zarejestrowało ono przebieg całego zdarzenia, od momentu ruszenia przez tramwaj z przystanku w związku ze zmianą sygnału do chwili potrącenia obwinionego.

Z uwagi na fakt, że obwiniony w trakcie przesłuchania w toku postępowania wyjaśniającego i sądowego oświadczył, że leczył się psychiatrycznie, dopuszczono dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry, celem ustalenia czy M. P. w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu był w stanie rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem; jaki jest jego aktualny stan zdrowia i czy jest zdolny, aby brać udział w postępowaniu, albowiem z uwagi na podane przez obwinionego okoliczności zachodzi wątpliwość co do stanu jego poczytalności.

Sąd podzielił wnioski zawarte w pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej oraz opiniach uzupełniających sporządzonych przez biegłą B. P.. Zostały one przygotowane przez osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron. Zdaniem Sądu analizowane opinie zostały sporządzone w sposób rzetelny. Biegła stwierdziła u obwinionego organiczne zaburzenie nastroju i osobowości, przebyte epizody psychotyczne u osoby z uzależnieniem mieszanym, leczonej substytucyjnie metadonem. Biegła wskazała jednoznacznie, iż w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania przez niego znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona w stopniu znacznym. Na podstawie analizy akt sprawy i dołączonej dokumentacji medycznej biegła wskazała, iż obwiniony mógł uczestniczyć w postępowaniu procesowym z pomocą adwokata. Wobec powyższego przedmiotowa opinia sądowo-psychiatryczna stanowi dowód, że w niniejszej sprawie zachodziły przesłanki wymienione w art. 17 § 2 kw (opinia sądowo-psychiatryczna (k. 70-71), opinie sądowo-psychiatryczne uzupełniające (k. 96-97, 139-40).

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom ujawnionym na rozprawie bez odczytywania w postaci: notatki urzędowej (k. 3-4), protokołu oględzin miejsca wypadku (k. 5-6), szkicu miejsca wypadku (k. 7), protokołu badania alkosensorem (k. 8), protokołu oględzin tramwaju (k. 10), protokołu zatrzymania rzeczy wraz z załącznikami (k. 12-17), notatki urzędowej (k. 18), protokołu oględzin rzeczy (k. 21-22), wykazu dowodów rzeczowych (k. 24), planu organizacji ruchu (k. 26-30), materiału poglądowego (k. 33-34), metryki identyfikacyjnej (k. 35), karty leczenia szpitalnego (k. 38-39), informacji z KRK (k. 47), dokumentacji medycznej (k. 80, 87, 91), nagrania zawartego na płycie k. 10 akt prokuratorskich (k. 165). Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby i instytucje. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Biorąc po uwagę powyższe ustalenia faktyczne oraz ich analizę, należy stwierdzić, iż obwiniony M. P., w dniu 12 marca 2015 roku ok. godz. 14:49 w W. na skrzyżowaniu ulic (...)/ (...) przechodząc przez przejście dla pieszych, gdy sygnalizator S-5 nadawał sygnał czerwony nie zachował szczególnej ostrożności, czym spowodował zagrożenie

bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a zatem, iż obwiniony popełnił wykroczenie określone w art. 86 § 1 Kodeksu Wykroczeń.

Zgodnie z art. 86 § 1 Kodeksu Wykroczeń, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podlega karze grzywny. Natomiast art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, stanowi, że uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Zgodnie z § 98 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393 z późn. zm.) sygnał czerwony nadawany przez sygnalizator S – 5 oznacza dla pieszych zakaz wejścia na przejście.

W niniejszej sprawie obwiniony nie zachował należytej ostrożności podczas przechodzenia przez przejście dla pieszych: wtargnął na przejście dla pieszych podczas nadawania przez sygnalizator S-5 czerwonego światła, nie zwracając przy tym uwagi na nadjeżdżający z jego prawej strony tramwaj. Należy wskazać, iż obwiniony wszedł – wbiegł na przejście, w chwili gdy w tym miejscu, w związku ze zmianą światła poruszały się w sumie trzy tramwaje. Dwa z nich ruszyły z przystanku jadąc w kierunku (...), obwiniony przebiegł pomiędzy nimi a następnie kontynuując przekraczanie przejścia, wbiegł pod nadjeżdżający od kierunku (...) w stronę Mostu P. tramwaj nr (...).

Uznając winę obwinionego, Sąd jednocześnie odstąpił od wymierzenia obwinionemu kary na podstawie art. 17 § 2 kw. W niniejszej sprawie biegła psychiatra stwierdziła, iż stan psychiczny obwinionego w odniesieniu do zarzutu, o który jest obwiniony ograniczał w stopniu znacznym jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 17 § 2 kw. Choć stan taki, nie wyłącza odpowiedzialności M. P., to zważywszy należy, iż znaleźć musi swoje odzwierciedlenie przy ocenie stopnia winy obwinionego, który nie w pełni zdawał sobie sprawę ze znaczenia swojego zachowania.

Trzeba nadmienić, iż ze składanych wyjaśnień wynika, że obwiniony zdaje sobie sprawę, ma pewną świadomość swojego zachowania. Jednakże nie potrafił wyjaśnić, wskazać przyczyn dla których takie zachowanie podjął. W konsekwencji przyjąć należy, iż okoliczności niniejszej sprawy i osoba sprawcy, w pełni uzasadniają zastosowanie przewidzianej w art. 17 § 2 kw instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o czym Sąd orzekł w punkcie I sentencji wyroku

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd przyznał ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. D. kwotę 504 (pięćset cztery) złote plus VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu.

Mając na uwadze zasady słuszności, Sąd, stosownie do przepisów art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinionego od opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.